

[Gottschalck-Hansen.]

Om det er den rigtige måde, det er en anden historie, som vi senere skal komme tilbage til. Men hvorfor skal vi tillægge hinanden uædle motiver for fremsættelsen af forslag?

Den højtærede minister var jo en meget dygtig forsvarsminister, der kunne klare sin ressort selv. Derimod har man en fornemmelse af, at på den nuværende plads har den højtærede minister nu og da brug for en hånds-rækning, og vi har da tidligere inden for dette gebet været behjælpelige. Det var os, der tog initiativ til, at loven om den afgiftspligtige grundværdistigning blev fjernet. Ministeren var svær at få i tale, men ved vedholdende stabilitet og udholdenhed lykkedes det til sidst at åbne ministerens øjne og bibringe ham forståelse for, at vor agitation eller vort arbejde eller angreb imod denne lov var velmotiveret.

Jeg noterer altså med tilfredshed — det vil jeg gerne understrege — at ministeren erkender, at der vil komme meget uheldige følgevirkninger af den 13. almindelige vurdering. Ministeren har peget på, at stats-ejendomsgrundskylden skal falde bort, ligesom tilfældet er med den kommunale bygningsejendomsskyld. Jeg kunne ønske, at det sidste måtte ske med kortere tidsintervaller, end tilfældet er.

Ministeren har endvidere givet udtryk for, at han vil være med til, at formueskattegrænsen forhøjes. Jeg vil ikke bebrejde ministeren, at vi på nuværende tidspunkt ikke kan få at vide, hvor meget den skal forhøjes; det kan man ikke forvente. Det positive tilsagn, der her er givet, noterer vi imidlertid også med tilfredshed.

Ministeren er heller ikke fremmed over for den tanke, at lejeværdien af bolig i eget hus også kan tages op til revision.

Alt dette kan vi jo se på i det udvalg, som jeg ønsker må blive nedsat efter førstebehandling af dette forslag til folketingsbeslutning. Om vi når til vejs ende dér, kan jeg ikke vide, men bolden er givet op, problemet er levende, og vi kan måske, inden det bliver aktuelt, altså inden den 1. april 1966, nå til positive resultater.

Ulykken ved hele det foreliggende problem er jo, at priserne på ejendomme er steget i et helt andet tempo og med en langt mere forrygende fart end alle andre priser. Den almindelige prisstigning, som

har fundet sted, kan registreres ved pristallet, som bygger på oplysninger indhentet fra 367 forskellige områder, og det fremgår heraf, at prisstigningen her i landet har været på 23 pct. siden 1960. Det er af ligningschef Vang blevet offentligt meddelt, at vi må forvente, at landbrugsejendomme stiger ca. 70 pct., at udlejningsejendomme stiger mellem 30 og 50 pct., og at mange parcelhuse stiger med 100, ja, med op til 200 pct. Hvis vi nu lader den almindelige inflation dække de 23 pct., som gælder på alle andre områder, må resten af stigningen i ejendomspriserne vel tilskrives det uheldige forhold, der er mellem udbud og efterspørgsel — man kunne måske sige den forsømmelighed, som er udvist fra magthavernes side, derved at man ikke har sørget for den fornødne byggemodning og for at afhjælpe jord- og boligproblemerne. Alt det gør, så efterspørgslen er større end udbuddet, og så bliver priserne skruet op. Jeg vil mene, at man bør tilgodese dette.

I henhold til den gældende lov, som vi jo alle har været med til at vedtage — loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme — skal en ejendom vurderes efter, hvad den er værd i handel og Wandel — således står der, jeg tror i § 6 i denne lov — og så tilføjes der i det pågældende lovforslags bemærkninger: det er, hvad en fornuftig køber vil give for den pågældende ejendom. Men sådan som forholdene er, vil en fornuftig køber mange gange tvinges til at give en pris, som ikke er fornuftig, som ikke står i forhold til den reelle værdi, til udnyttelsesgraden, til afkastningsevnen, til brugsværdien — vi kan bruge hvad ord vi vil — altså give en overpris, fordi det drejer sig om en mangelvare. Det synes jeg man burde tage i betragtning ved den kommende vurdering. I det øjeblik boligproblemet er løst, i det øjeblik forholdet mellem udbud og efterspørgsel ikke er så disharmonisk, som det er nu, vil der efter min overbevisning ganske givet ske et fald i priserne og dermed også et fald i vurderingerne.

Da vi altså befinder os i en akut vanskelig situation, synes jeg godt, man kunne tilgodese dette ved vurderingerne og fra administrationens side pålægge de vurderingsmyndigheder, der skal træffe afgørelsen, at de tager dette med ind i billedet.